

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Třeschlové ve věci

žalobce: **Kaprona, první nadační a.s.**
sídlem Stroupežnického 2328/30, Praha 5
zastoupen právním poradcem EKP Advisory, s.r.o.
sídlem Senovážné náměstí 8, Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2024 č.j. 8873/24/5300-21443-702551

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 20. 5. 2024 domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 20. 3. 2024 č.j. 8873/24/5300-21443-702551 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně nazýván i správní orgán 1. stupně, nemá-li odlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítl žalobcovo odvolání proti sedmi rozhodnutím Finančního

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo „správce daně“), všem ze dne 22. 8. 2022, a to

č.j. 6998838/22/2005-52524-110180, kterým byla vyměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „daň“ nebo „DPH“) za zdaňovací období říjen 2019,

č.j. 6998873/22/2005-52524-110180, kterým byla vyměřena DPH za zdaňovací období listopad 2019,

č.j. 6998895/22/2005-52524-110180, kterým byla vyměřena DPH za zdaňovací období prosinec 2019,

č.j. 6998920/22/2005-52524-110180, kterým byla vyměřena DPH za zdaňovací období leden 2020,

č.j. 6998934/22/2005-52524-110180, kterým byla vyměřena DPH za zdaňovací období únor 2020,

č.j. 6998955/22/2005-52524-110180, kterým byla vyměřena DPH za zdaňovací období duben 2020,

a č.j. 6998976/22/2005-52524-110180, kterým byla vyměřena DPH za zdaňovací období květen 2020 (dále též společně „prvostupňová rozhodnutí“ nebo „platební výměry“).

2. Z obsahu správního spisu plyne, že žalovaný na základě výsledků daňové kontroly zpochybnil oprávněnost uplatnění odpočtu daně z přijatých plnění souvisejících s projektem CarSimply, neboť po provedeném daňovém řízení shledal, že přijatá plnění souvisejí s činností, která není předmětem daně dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), což není v souladu s ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH.
3. Konkrétněji lze na základě obsahu správního spisu uvést, že projekt CarSimply spočíval v nabídce výhodné výpůjčky automobilu s doprovodnými službami, kdy žalobcovi klienti (donátoři nadace založené žalobcem) skládali vratnou bezúročnou kauci, a dále hradili měsíční poplatek ve výši 484 Kč za administraci smlouvy o výpůjčce. Vypůjčená vozidla si žalobce pronajímal od jiné leasingové společnosti. Klienti měli automobil po třech letech vrátit žalobci a ten poté následně leasingové společnosti. Celý projekt CarSimply žalobce dle svého tvrzení využíval k financování projektu Maestoso (výstavba Slévárny speciálních slitin). Žalobce uplatnil nárok na odpočet daně konkrétně ze splátek operativního leasingu, zapůjčení náhradních vozidel, opravy vozidla, poplatku za zpracování pokuty a pořízení pohonných hmot. Žalovaný však tento nárok odepřel z důvodu, že přijatá zdanitelná plnění nesouvisejí s ekonomickou činností žalobce (neexistuje přímá a bezprostřední souvislost se zdanitelnými plněními na výstupu).

Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě nejprve nastínil svoji skutkovou verzi posuzovaného případu. Uvedl, že je právníkem zabývající se realizací, resp. přípravou různých podnikatelských projektů, například i CarSimply, jehož podstatou byl nový přístup k operativnímu leasingu vozidel. V rámci projektu CarSimply bylo cíleno na to nabídnout klientům prvotřídní zákaznický servis zaměřený na širokou řadu asistenčních služeb a pojištění za současné možnosti bezstarostného užívání vozu. Na rozdíl od standardního operativního leasingu pracoval projekt CarSimply s poměrně inovativním přístupem financování. Klienti projektu CarSimply při podpisu leasingové smlouvy hradili v řešeném období vratnou kauci ve výši úhrnu budoucích výdajů spojených s leasingem vozu. Díky tomuto druhu financování měl žalobce k dispozici více peněžních prostředků a mohl tak poskytovat ony nadstandardní služby a přesvědčit klienty o novém produktu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Nadstandardní služby zahrnovaly například zajištění dálniční známky, pick-up servis – přebírání a předávání vozidla i k servisu u klienta apod., což vyplývá ze *Specifikace vozidla a rozsah služeb – příloha č. 1 k SOV č. CZ20191114OP-2019-103/4/144 ze dne 17.11. 2019*. Žalobcův podnikatelský záměr byl postaven na využití výhodnější ceny oproti standardním leasingovým společnostem, a to zejména díky vyjednaným množstevním slevám. Vzhledem k tomu, že se jednalo o zcela nový obchodní model pronájmu vozidel na českém trhu, byly začátky projektu v roce 2019 spojeny s velkou nejistotou ze strany potencionálních klientů. Pro zamezení nejistoty, získání renomé na trhu a zejména získání prvních zákazníků nastavil žalobce za služby projektu CarSimply velmi nízko. Konkrétně se jednalo o částku 484 Kč vč. DPH, která byla klientům z marketingových důvodů fakturována jako administrativní poplatek za poskytnutí vozidla (nikoliv jako pronájem vozu). Žalobce potřeboval nejdříve přesvědčit trh o novém obchodním modelu a kvalitě poskytovaných služeb, což je běžně využívaný postup při vstupu na obchodní trh. Nastavení ceny v takovéto výši vyústilo v počátku sice v poměrně vysokou provozní ztrátu projektu CarSimply, tato ztráta nicméně měla být kompenzována budoucími zisky. Žalobce měl po celou dobu projektu v úmyslu ceny za pronájem vozů zvyšovat, a to na úkor snižování výše vratné kauce, jak lze dovodit z *projektu pro Kapronu Capital AG (Zug)*, který byl cílen na rakouský trh, kde je v kapitole 1.6. uvedeno, že vratná kauce klientů je na českém trhu uvažována pouze v počáteční fázi projektu (v Rakousku měl být obchodní model nastaven jinak). K zvyšování nakonec nedošlo, neboť vzhledem k zasažení trhu pandemií COVID v letech 2020 a 2021 byl žalobce nucen projekt ukončit.

5. V prvním žalobním bodu pak žalobce namítl, že žalovaný učinil nesprávný závěr ohledně skutečného charakteru předmětného plnění. Žalobce k tomu nejprve shrnul základní principy nároku na odpočet v systému DPH, kdy zdůraznil, že tento nárok je nedílnou součástí mechanismu DPH a v zásadě ho nelze omezit, a předestřel soudu relevantní právní úpravu EU a judikaturu Soudního dvora EU, dle níž jakmile má správce daně k dispozici údaje potřebné k tomu, aby určil, že jsou splněny věcné hmotněprávní podmínky, nemůže, pokud jde o nárok osoby povinné k dani na odpočet této daně, vyžadovat splnění dalších podmínek, které by mohly vést k tomu, že by tento nárok nebylo možné uplatnit. Poukázal též na zákonnou úpravu zákona o DPH, a to co se týče hmotné právních i formálně právních podmínek odpočtu.
6. Žalobce dále namítl, že v jeho případě byly splněny jak hmotněprávní, tak formálněprávní podmínky nároku na odpočet daně. Z celého obchodního vztahu, kde žalobce vystupoval jako zprostředkovatel, je jasně patrná návaznost vstupů, ze kterých žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH (představující náklady na leasing pronajatých vozů), na související ekonomickou činnost, kterou je v kontextu případu nutno rozumět pravidelnou fakturací poplatku. Žalobce namítl, že žalovaný nerozporuje, že by poplatek neměl být zatěžován DPH. Pokud tomu tak není, pak je tento poplatek nutno považovat za zdanitelné plnění, které žalobce uskutečňoval v rámci své ekonomické činnosti, pokud by neexistovala přijatá plnění související s projektem CarSimply, pak by zcela logicky nemohl existovat ani poplatek.
7. Žalobce odmítl závěr žalovaného, dle něž neexistuje souvislost přijatých plnění a plnění na výstupu, neboť se nejednalo o pronájem, nýbrž o bezplatnou výpůjčku vozidla. Poplatek je podle žalobce nutno hodnotit dle jeho faktické podstaty, a nikoliv optikou formálního posouzení, a to i s ohledem na jednu ze základních zásad správy daní zakotvené v § 8 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“),

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

a to povinnosti správce daně vycházet ze skutečného obsahu právních jednání. Souvislost leasingových služeb na vstupu s leasingovými službami na výstupu je z celého obchodního modelu tedy zřejmá. Vzhledem k tomu, že v rámci pronájmu vozidla figuroval žalobce jako zprostředkovatel, tak bez souvisejícího nákupu leasingu by nikdy nemohl poskytnout leasing svým klientům. Od roku 2019 však žalobce pronajal více než 100 vozidel, jak plyne z *Přehledu pronajatých vozů*.

8. V druhém žalobním bodu žalobce namítl, že ve věci došlo k naplnění definice ekonomické činnosti, což však žalovaný nezohlednil. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, v němž žalovaný rozporoval charakter poskytnutého plnění a jeho naplnění definice ekonomické činnosti dle § 5 odst. 3 zákona o DPH zejména z důvodu asymetrie mezi poskytnutými a přijatými plněními. Žalovaný ovšem opomněl, že v případě naplnění definice ekonomické činnosti nelze posuzovat pouze nynější stav, nýbrž i záměr a cíl konkrétního subjektu dosahovat v rámci soustavné činnosti pravidelných příjmů v budoucnu. V případě žalobce má uvedená asymetrie zcela racionální vysvětlení. Žalobce přišel na trh se zcela novým obchodním modelem a potřeboval v první fázi projektu získat nějaké renomé a pozitivní ohlasy. Předložený nepoměr mezi výstupem a vstupem tedy nelze vnímat jako fakticky neexistující úplatu, nýbrž jako přípravnou činnost, která měla v budoucnu přispět k tomu, že dojde k dosažení zisku a ve smyslu ustanovení § 5 odst. 3 zákona o DPH přinášet žalobci pravidelný příjem. Na podporu své námitky žalobce odkázal na judikaturu Soudního dvora EU, který například v rozsudcích C-268/83 Rompelman a C-110/94 INZO stvrzuje možnost, aby ekonomická činnost spočívala v několika postupných transakcích, kdy přípravné činnosti jako je pořízení majetku musí být samy o sobě považovány za ekonomickou činnost, a DPH hrazená na vstupu v rámci přípravných prací je již odpočitatelná. Odkázal i na komentářovou literaturu, dle níž je ekonomickou činností jakákoli její fáze, tedy jak její počáteční příprava (nákup materiálu, výstavba budov pro účely pozdějšího uskutečňování ekonomické činnosti), tak její závěrečné etapy (činnost při případné likvidaci společnosti a ukončování její činnosti), kdy už nemusejí být uskutečňována žádná plnění na výstupu, a z toho vyplývá i nárok na odpočet, který má plátce, při splnění ostatních zákonných podmínek, jakmile prokáže, že zdanitelná plnění přijímá či přijal v postavení osoby povinné k dani jedající v rámci své ekonomické činnosti. Žalobce současně připomněl, že účelem ani výsledkem ekonomické činnosti nemusí být nutně vytvoření zisku, jak ostatně vyplývá z § 5 odst. 3 zákona o DPH, je však nezbytné, aby za takovou činnost byl pobírán příjem, což bylo v případě žalobce splněno již v počáteční fázi projektu fakturací poplatku.
9. Žalobce tak má za prokázané, že poskytování pronájmu bylo ekonomickou činností, která jako taková zakládá nárok na odpočet DPH. S odkazem na bohatou judikaturu Soudního dvora EU žalobce namítl, že jedinou výjimkou odepření nároku na odpočet daně v případě, že jsou splněny všechny zákonné náležitosti představuje situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet podvodně, podvodně uplatnění nároku na odpočet nicméně v uvedeném případě nenastalo ani není patrné ze zjištěného skutkového stavu.
10. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným, konstatoval, že požadavek na zákonnost vydaných rozhodnutí vede k tomu, že bez dostatečně zjištěného skutkového stavu není možné hovořit o zákonném stanovení daně, jak se vyjadřují i některé judikáty.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. K prvnímu i k druhému žalobnímu bodu žalovaný poznamenal, že se jedná o jejich první uplatnění až v řízení před správním soudem, případné důkazní deficity ohledně neunesení důkazního břemene v daňovém řízení ovšem žalobce nemůže dohánět předkládáním nových argumentů soudu.
13. Žalovaný nesouhlasil, že by se v projednávaném případě mělo jednat o pronájem vozidel, kde cena za poskytované služby byla pouze z marketingových důvodů označena jako administrativní poplatek za poskytnutí vozidla. Z obsahu správního spisu totiž plyne, že žalobce svým klientům poskytoval vozidla na základě smluv o výpůjčce, nikoliv o nájmu. S přihlédnutím k obsahu smluv tak žalovaný nemá žádných pochyb o souladu formálního stavu se stavem faktickým. Žalobce pak ani nevysvětluje, z jakých konkrétních (marketingových) důvodů bylo výhodnější poskytování vozidel formálně skrze smlouvy o výpůjčce s administrativním poplatkem než smlouvy o nájmu s nájemným jako protiplněním. Žalovaný dodal, že i s ohledem na nepatrnou výši administrativního poplatku, která v žalovaném nezbuzuje pochybnosti o jeho skutečném charakteru, nelze přistoupit na tvrzení žalobce, že by se fakticky mělo jednat o nájmemné.
14. Žalovaný dále uvedl, že na rozdíl od žalobce naopak jeho činnost za pouhou „přípravu“ nepokládá. Má za to, že ani judikatura Soudního dvora EU a komentářová literatura odkazovaná žalobcem ve prospěch jeho tvrzení není případná. Ze spisového materiálu je zřejmé, že v případě žalobce byla jeho činnost v pokročilejším stádiu než jen jako pouhá příprava, jak ji vymezuje žalobcem odkazovaný komentář k zákonu o DPH. Žalobce nepochybně zahájil „ostrou fázi“ své činnosti, kdy již poskytoval výpůjčky vozidel společně se souvisejícími službami, což měla být hlavní náplň projektu CarSimply. Argumentaci kompenzace provozní ztráty budoucími zisky, odůvodněnou budoucí vyšší cenou za pronájem vozů na úkor snižování výše vratné kauce, považuje žalovaný za nedůvodnou, a to i vzhledem k výraznému nepoměru mezi náklady na leasing a výší přijatých administrativních poplatků.
15. Vzhledem k tomu má žalovaný za to, že administrativní poplatky, které klienti hradili žalobci, nemohou být považovány za skutečnou protihodnotu poskytované služby, což vede k závěru o neexistenci přímého charakteru odměny za tuto službu a k tomu, aby tato služba byla považována za ekonomickou činnost ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o DPH. Proto žalobci dle žalovaného nenáleží nárok na odpočet podle § 72 odst. 1 zákona o DPH.
16. Žalovaný dále konstatoval, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu je obecná a nijak nekonkretizuje, v čem správce daně, resp. žalovaný pochybili. Žalovaný proto pouze shrnul, že spisový materiál věrně zachycuje všechny skutečnosti nutné pro posouzení nároku žalobce na odpočet daně, nedošlo k opomenutí žádné pro věc důležité okolnosti.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 12. 12. 2024 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Žalobce zejména soudu představil svoji činnost a projekt CarSimply, dále přednesl žalobu. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a shrnul jeho obsah.
18. Z důvodu nadbytečnosti soud neprovedl důkazy navržené žalobcem v žalobě, a to *Specifikace vozidla a rozsah služeb – příloha č. 1 k SOV č. CZ20191114OP-2019-103/4/144 ze dne 17.11.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

2019, projekt pro Kapronu Capital AG a Přehled pronajatých vozů. Soud má za to, že zákonnost napadeného rozhodnutí lze posoudit i bez provedení uvedených důkazů. K tomu je vhodné dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mimo jiné posoudit, zda skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“). Dále je namístě uvést, že řízení před soudem v této věci je řízením přezkumným, kde soud mimo jiné přezkoumává, zda žalobce v příslušném daňovém řízení unesl své důkazní břemeno. Soud proto nemůže v tomto směru nahrazovat řízení před správním orgánem a provádět dokazování, které mohlo být provedeno ve správním řízení. Žalobce tak nemůže svoji procesní situaci v daňovém řízení vylepšit až v řízení soudním. (Srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č.j. 2 Afs 35/2009-91, publ. pod č. 1906/2009 Sb. NSS).

19. Městský soud v Praze vyšel především z následující právní úpravy.
20. Podle § 73 odst. 1 zákona o DPH pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky:
 - při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad,
 - při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem,
 - při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 2 až 4, daň přiznat a mít daňový doklad,
 - při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 2 až 4, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo
 - při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.
21. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
22. Podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje:
 - oznámení vlastních písemností,
 - skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce,
 - skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem,
 - skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti,
 - skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.
23. Soud o věci uvážil následovně.
24. Městský soud nejprve souhrnně ke všem okruhům žalobních námitek uvádí, že žalovaný do detailu objasnil, v čem spočívaly jeho prvotní pochybnosti, a proč dle jeho názoru žalobce neprokázal, že přijatá zdanitelná plnění, z nichž žalobce uplatnil nárok na odpočet daně, souvisejí s činnostmi, které tento nárok zakládají ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Žalovaný se rovněž v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně podrobně a věcně správně vypořádal odvolacími námitkami, které brojí proti závěrům neunesení důkazního břemene žalobcem a o unesení důkazního břemene žalovaným, v této souvislosti žalovaný objasnil i principy rozložení důkazních břemen v daňovém řízení, své závěry podložil právní úpravou i relevantní judikaturou. Městský soud je přitom toho názoru, že žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré jeho námitky. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu pouze opakovat již jednou vyřčené a poskytnout tak žalobci „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, městský soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné, ztotožňuje se s ním a bere jej za své.

25. K prvnímu žalobnímu bodu týkajícímu se nesprávného závěru žalovaného ohledně skutečného charakteru předmětného plnění Městský soud v Praze uvádí následující.
26. Městský soud se podrobně seznámil se správním spisem a s odkazem na jeho obsah konstatuje, že žalovaný zjistil skutkový stav zcela dostačujícím způsobem a věcně správně; soud neshledal rozpor mezi obsahem spisu a závěry žalovaného. Městský soud se neztotožňuje s žalobní námitkou, že v souzené věci byly smluvní vztahy s žalobcovými klienty založeny nájemními smlouvami. Dle přesvědčení městského soudu se nepochybně jednalo o smlouvy o výpůjčce, neboť žalobce ze strany klientů nezískával žádnou adekvátní protihodnotu, jak by tomu muselo být v případě sjednání nájemní smlouvy. Soud ověřil, že žalobce si předmětná vozidla pronajímal od leasingové společnosti za obvyklou cenu leasingu, a následně tato vozidla přenechával klientům na základě smlouvy o výpůjčce do bezplatného užívání, pouze za administrativní poplatek v ceně mnohonásobně nižší než cena leasingu. Příslušné smlouvy založené v daňovém spisu mají podstatné náležitosti smluv o výpůjčce ve smyslu občanského zákoníku, administrativní poplatek je v nich výslovně popsán jako „*Pravidelná měsíční platba ve výši 484 Kč za administraci Smlouvy o výpůjčce movité věci*“. I vzhledem k neúměrně nízké výši poplatku soud dospěl k závěru, že administrativní poplatek v daném případě nemůže představovat a nepředstavuje protihodnotu za poskytnutí vozidla klientovi. S přihlédnutím k obsahu smluv založených ve správním spisu tak soud nemá pochyby o souladu formálního stavu se stavem faktickým, a příslušné smlouvy hodnotí dle jejich názvu i obsahu jako smlouvy o výpůjčce. Soud dále konstatuje, že žalobce neposkytl žádné uspokojivé racionální vysvětlení, proč by smlouva o výpůjčce měla být v rozporu s jejím názvem považovaná za smlouvu o nájmu. Tvrzení, které žalobce předestřel, není způsobilé přesvědčit soud o existenci nájemního vztahu mezi žalobcem a klienty. Žalobce neuvedl žádné racionální důvody svědčící pro závěr, že bylo z obchodního hlediska vhodné či výhodné fakturovat cenu za pronájem vozidla jako administrativní poplatek. Ani tvrzení o budoucím zvyšování ceny za pronájem vozidla nebylo ze strany žalobce ničím podloženo. Soud doplňuje, že tvrzení o nájemním vztahu mezi žalobcem a jeho klienty, natož důkazy toto tvrzení prokazující, žalobce nepřednesl v daňovém řízení, ač ho tížilo důkazní břemeno. Žalobce přitom v průběhu daňového řízení poměrně podrobně reagoval na Dosavadní výsledek kontrolního zjištění, s nímž byl řádně seznámen, v reakci vysvětloval a obhajoval svůj ekonomický koncept, nicméně neuváděl, že by smlouvy o výpůjčce byly ve skutečnosti dle obsahu smlouvami o nájmu. Soud vzhledem ke všemu uvedenému tvrzení žalobce učiněné v žalobě neshledal způsobilým zvrátit závěry napadeného rozhodnutí. První žalobní bod tak není důvodný.
27. Městský soud v Praze následně posoudil druhý žalobní bod, v němž žalobce namítá nezohlednění naplnění definice ekonomické činnosti žalovaným.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

28. Městský soud považuje za zcela nepřesvědčivý a ničím nepodložený argument žalobce, že nepoměr mezi poskytnutými a přijatými plněními lze vysvětlit přípravnou činností žalobce, která měla v budoucnu přispět k dosažení zisku (počáteční provozní ztráta měla být v budoucnu kompenzovaná zisky).
29. Na základě obsahu správního spisu soud opět konstatuje, že žalobcova činnost přípravnou činností jistě nebyla, nešlo o přípravu obchodu „uvnitř žalobce“ či přípravnou spolupráci s klientem, ale jednalo se již o fungující obchodní model jako takový, kdy byla na základě smluv o výpůjčce půjčována vozidla se souvisejícími službami jakožto hlavní náplň projektu CarSimly. Záměr o budoucím zvyšování administrativních poplatků pak není nijak průkazný, z žádné doložené dokumentace nevyplývá. Nadto lze uvést, že administrativní poplatek byl v předmětných smlouvách stanoven v tak výrazně nižší výši oproti nákladům na leasing, že by zvyšování muselo být se souhlasem klienta realizováno v zcela extrémní procentuální výši, což soud nepovažuje za reálné v obvyklém obchodním styku. Městský soud tak uzavírá, že žalobce nepředložil přesvědčivé tvrzení o tom, že by dotčená služba byla ekonomickou činností ve smyslu ust. § 5 odst. 3 zákona od DPH. Proto žalobce nenáleží nárok na odpočet podle ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH. Ani druhý žalobní bod tedy není důvodný.
30. Pokud jde o třetí žalobní bod namítající nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným, městský soud považuje za potřebné zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žalobních bodů tak předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Úlohou žalobce je v žalobě uvést jím spatřované skutkové či právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) a vymežit tak rozsah soudního přezkumu.
31. Pojal-li žalobce třetí žalobní bod tak, že pouze obecně napadl postup žalovaného a namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu, aniž by však uvedením konkrétních faktů svoji námitku blíže specifikoval, nemá soud jakýkoli prostor se takovým obecným tvrzením v intencích vypořádání žalobních námitek zabývat, neboť se nejedná o tvrzení, z něhož by bylo zřejmé, v čem dle názoru žalobce tkví nezákonnost napadeného rozhodnutí. (Srovnej zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 95/2005-58, z něhož vyplývá, že *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“*). Městský soud opakuje, že z žalobních tvrzení není zřejmé, v čem konkrétně měla ze strany žalovaného nedostatečnost skutkových zjištění spočívat. Takto obecně formulovaná žalobní tvrzení nemohou být proto důvodná.
32. Městský soud tedy shrnuje, že žalovaný postupoval v souladu s požadavkem správního zjištění a stanovení daně (ust. § 1 odst. 2 daňového řádu) provedené důkazy správně hodnotil podle své úvahy, každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, a přihlédl ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (ust. § 8 odst. 1, část věty za středníkem daňového řádu). Městský soud v Praze opakuje, že pro uplatnění daňového odpočtu bylo v posuzované věci nutné prokázat uskutečnění zdanitelných plnění a jejich použití k ekonomické činnosti, což vyplývá například ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č.j. 1 Afs 70/2013-47. Zároveň je nutno zdůraznit zásadu volného hodnocení důkazů, kterou upravuje odkazované ust. § 8 odst. 1 daňového řádu. Toto ustanovení stanoví žalovanému prostor, v rámci kterého může realizovat své správní uvážení, přičemž soudu nepřisluší toto

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

správní uvážení automaticky nahrazovat svou úvahou, resp. znovu hodnotit provedené důkazy. Přestože je správní soudnictví ovládáno zásadou plné jurisdikce, tak se soud zaměřuje pouze na ověření, zda při hodnocení důkazů nedošlo k flagrantnímu a prima facie pochybení, které by mělo vliv na zákonnost samotného rozhodnutí. Žádné takové pochybení při zjišťování skutkového stavu soud v posuzované věci neshledal.

33. Společně ke všem žalobním námitkám pak městský soud uvádí, že nepřehlédl žalobcovy četné odkazy na judikaturu správních soudů či ústavního soudu a citace z nich. Městský soud nicméně nepovažuje za nezbytné, aby se výslovně vyjadřoval ke každému žalobcem v žalobě označenému rozhodnutí soudu a aby v každém jednotlivém případě polemizoval s názorem žalobce, že jde o judikát na danou věc přílehlavý. Městský soud proto pouze obecně konstatuje, že žádný rozpor napadeného rozhodnutí s žalobcem odkazovanými rozsudky či nálezy ústavního soudu neshledal.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. prosince 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

